

cult.WEEKEND

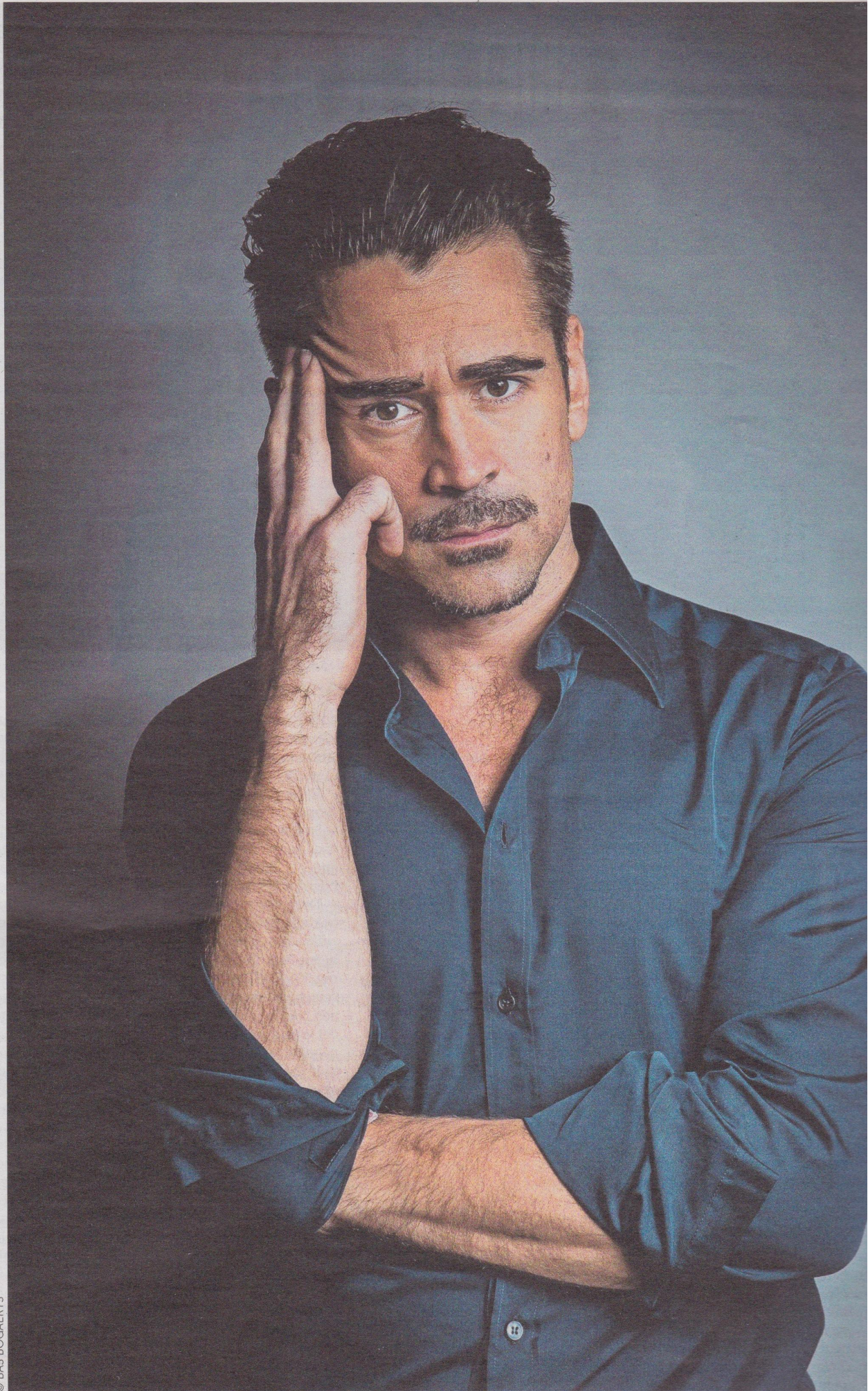
DeMorgen. ZATERDAG 24/10/2015

COLIN FARRELL maakt schitterende comeback
in **THE LOBSTER** →P.24

'Ik kan perfect
gelukkig zijn
in mijn eentje'

© BAS BOGAERTS

COLIN FARRELL maakt verbazende comeback met prijsbeest 'THE LOBSTER'

'Ik ben geen rebel. Ik drijf mee met de stroom'

FILM
The Lobster
Deze week
in de bioscoop

Na enkele jaren van professionele mislukkingen, te veel drank en foute vrouwen, leek de carrière van Colin Farrell (39) tot stilstand te zijn gekomen. Maar dankzij *True Detective* (op het kleine scherm) en nu *The Lobster* (op het witte doek) is de Ier helemaal terug.

KURT VANDEMAELE

e tijd dat Colin Farrell acht miljoen euro per film kon aanrekenen en steevast tegenspelers had als Tom Cruise en Al Pacino, is lang vervlogen. Dat heeft hij volledig aan zichzelf te wijten. Toen de Ierse acteur destijds als een nieuwe jonge God door Hollywood werd omarmd, maakte hij er zo'n zootje van dat hij na het floppen van *Alexander* en *Miami Vice* met plezier door datzelfde Hollywood werd uitgespuwd.

Intussen is hij al jaren van de drugs en de drank af, en kraamt hij ook geen domme dingen meer uit over de hoeren en de verboden substanties waarmee hij zijn dagen opfleurt, gewoon omdat hij alles wat ongezond is uit zijn leven heeft gebannen.

Zijn werk is er des te interessan-

ter op geworden. Zo speelt hij de hoofdrol in *The Lobster*, de surrealistische komedie van Yorgos Lanthimos, die in mei de Grote Prijs won op het Filmfestival van Cannes en afgelopen woensdag nog werd bekroond met de Prijs voor Beste Sounddesign op Film Fest Gent.

Farrell kwam de prent afgelopen week samen met de regisseur voorstellen op het Film Fest Gent. *The Lobster* is een wel heel bizarre romantische komedie, die zich afspeelt in een niet zo verre toekomst waarin iedereen verplicht wordt om een partner te hebben. Eenlingen worden omgetoverd in hun favoriete dier. Als makke schapen volgen ze de wegen die het regime voor hen uitstippelt. →

In de film wilt u in het leven terugkeren als een kreeft. Het is eens iets anders dan de makke schapen die we nu zijn. Bent u deel van de kudde?

Farrell: "Zijn we dat niet allemaal? Als je denkt dat je niet meedraait in het systeem, dan maak je jezelf wat wijs. Of het nu het systeem is van de familie, de school, de maatschappij, de relaties... Het leven hangt van systemen aan elkaar. Het leven zou ook niet werken zonder dat er een zekere orde in zit. Systemen brengen mensen met elkaar in contact. Soms om goede redenen, soms om minder goede."

Rebelleert u daar niet tegen?

"Nee, het systeem draait momenteel in de richting waar ik zelf heen wil. Ik hoef niet tegen te spartelen. ik red mezelf wel. En eigenlijk heb ik altijd wel gedaan wat ik wou. Vroeger al en nu nog."

U hebt lang de reputatie van een rebel gehad. Ik kan me niet inbeelden dat u op de set een doetje bent.

"Ik moet je ontgoochelen. Ik drijf mee met de stroom. Gewoonweg omdat ik niet zeker genoeg ben van mezelf. Soms wou ik dat ik wat meer zelfvertrouwen had. Maar ik ben nog nooit voor meer dan 49 procent zeker van iets geweest. En dat is niet genoeg in een democratische wereld.

"Als ik twijfels heb bij wat een regisseur zegt, maar ik heb zelf geen alternatief, of ik ben er niet zeker van dat mijn idee beter is, dan zal ik doen wat hij vraagt. En dan zie ik wel of het lukt. Ik probeer me altijd zo flexibel mogelijk op te stellen. Wat niet wil zeggen dat ik nooit enige inbreng heb. Film is een samenwerking."

Een film als *The Lobster* lijkt een daad van rebellie tegen het soort carrière dat u vroeger had.

"Ik zou gek zijn als ik nee had gezegd tegen die rol, ook als ze mij tien jaar geleden zou zijn aangeboden. Alleen zou mijn agent er toen misschien voor gezorgd hebben dat dit aanbod en het script nooit tot bij mij zouden zijn geraakt. (lacht) Nee, ik was blij met *The Lobster*. Je krijgt zelden de kans om dit soort verhaal voor het voetlicht te brengen."

Een tv-serie als *True Detective* zou u in uw vroegere carrière

vermoedelijk ook hebben afgeslagen. Terwijl uitgerekend dat project en *The Lobster* nu voor uw comeback zorgen.

"Het was inderdaad bijna twintig jaar geleden, van de tijd van *Ballykissangel* dat ik nog tv gedaan had. Maar dat was televisie uit een ander tijdperk. Indertijd hielp ik zelf de kabels slepen. Om je een idee te geven: één aflevering van *True Detective* kostte meer dan *The Lobster* in zijn geheel. Televisie is niet meer wat het geweest is. De kloof tussen film en tv is gedicht. De verhalen die op tv verteld kunnen worden, zijn van zo'n kwaliteit dat ze vaak het niveau van film overstijgen. En *The Lobster* is dan weer met niets anders te vergelijken.

"Geen acteur die kan zeggen dat dit project past in het parcours dat hij eerder in zijn carrière had uitgestippeld. Omdat je zoiets niet kunt bedenken tenzij je Yorgos Lanthimos bent. Ik heb gewoon het geluk dat die film mijn pad heeft gekruist."

Lanthimos zei dat het uiteindelijke resultaat veel grappiger was dan de film die hij aanvankelijk in gedachten had.

"Ik was met verstomming geslagen toen ik het script las. Zo absurd en geschikt was de wereld die Yorgos samen met Efthimis Filippou had bedacht. Zo gewelddadig ook, bij momenten. Maar ik kon me niet voorstellen hoe je die woorden in beelden kon omzetten. Gelukkig dat ik twee of drie jaar eerder in een cinema in Philadelphia zijn vorige film *Dogtooth* had gezien. Daardoor had ik al een idee van wat voor een absurde cinema hij maakte. Anders had ik dat script, hoe grappig ook, misschien opzijgeschoven.

"Maar inderdaad, ook ik had nooit kunnen raden dat de film zo grappig zou worden. We staan zeker niet 'grappig' te ateren, integendeel. Uit alles wat we doen moet vooral ernst blijken; de personages die we neerzetten vinden niets grappigs aan de realiteit waarin ze leven. De dagelijkse realiteit zit vol absurditeiten, maar het is niet dat wij hier in het echte leven voortdurend lopen te schateren. Als we geprobeerd zouden hebben om de scènes in *The Lobster* grappig te brengen, zou het allemaal niet geloofwaardig en dus niet grappig zijn geweest."

'IK WERD TRIESTIG VAN MIJN FILMBUIK. DIE SPEKLAAG VERANDERDE ALLES. IK WERD ER EEN ANDER MENS DOOR'

► Colin Farrell: terug van weg geweest in *The Lobster*.

© DESPINA SPYROU

Julie spelen bijna onbewogen, emotioneel.

"Klopt. Het gaat om mensen die gevangen zitten in een systeem. Dat hoor je aan hun manier van praten, dat zie je aan hun manier van doen. Ze hebben geen vat op hun leven. Vooral het feit dat ze

zelf hun partner niet kunnen kiezen, is heel ingrijpend. Precies doordat ze gebukt gaan onder een soort patriarchale dictatuur, zijn ze allemaal onderontwikkeld. Ze verkeren in een staat van *arrested development*, emotioneel en intellectueel."

Colin Farrell

► Castlenock, Dublin, 31 mei 1976

► bekend tv-werk: *Ballykissangel* (1998-1999), *True Detective* (seizoen 2, 2015)

► films, onder andere: *Drinking Crude* (1997, debuut), *Minority Report* (2002), *Phone Booth* (2002), *The Recruit* (2003, met Al Pacino), *S.W.A.T.* (2003, met Samuel L. Jackson), *Alexander* (2004), *Miami Vice* (2006), *In Bruges* (2008), *Total Recall* (2012), *The Lobster* (2015), *Solace* (2015)

► kreeg een Golden Globe voor zijn rol in *In Bruges*

► heeft een zoon James Padraig (12) met ex-partner Kim Bordenave

Toen ik de film voor het eerst en zonder voorkennis zag, zat ik me af te vragen wie die mannelijke hoofdrolspeler was. Hij kwam me bekend voor, maar ik had u niet herkend.

“Wow, leuk om te horen. Het was niet zozeer dat men me niet mócht

herkennen, ik probeerde me gewoon aan te passen aan het personage. Toen Yorgos me bij het eerste gesprek zei dat ik iets aan mijn fysiek zou moeten doen, dat hij wou dat ik er ‘anders’ uitzag, stelde ik hem voor om te vermageren. Ik wou mijn personage heel

dun maken, vel over been. Dat had ik eerder al gedaan voor *Triage*, een film van Danis Tanovic.

“Maar Yorgos zei neen. ‘Ik wil net dat je zachter wordt, een speklagje hebt. Mijn personage heeft een jarenlange relatie achter de rug waarin hij gesetteld is. Hij is een architect, heeft niets te kort, en heeft zich wat laten gaan. Zoals wel meer mensen die jaren in een ‘gelukkig’ huwelijk zitten. Ik had daar niet zoveel zin in. Bijkomen is geen probleem, maar je moet je extra gewicht daarna wel weer zien te verliezen. Gelukkig is dat vlot gegaan. Acht weken verdikken, acht weken draaien, acht weken afvallen.

“Het was een bizarre ervaring om zoveel zwaarder door het leven te gaan. Ik werd er triestig van. Die speklag veranderde de manier waarop ik bewoog, de manier waarop ik mijn gedachten uitsprak. Ik werd er een ander mens door.”

Waren er nog andere hulpmiddelen die u toegang verschaften tot uw personage?

“Behalve mijn kostuum was er niets. Geen repetities, geen tekstlezingen, geen gesprekken of repetities met de andere acteurs. Je werd alleen verondersteld op tijd op de set te zijn en je tekst te zeggen. Dat was eerst wat angstaanjagend, maar uiteindelijk heel bevrijdend. Yorgos is een rare kwibus. Aan de ene kant blijft hij zo ver mogelijk weg van het realistische, aan de andere kant kan het er allemaal niet echt genoeg uitzien. Hij haat make-up, is geen fan van repetities en wil de dingen zo rauw mogelijk trachten te vangen.”

Een van de vele vragen die de film stelt, is: kan iemand in zijn eentje gelukkig zijn? U bent al vaker alleen geweest dan met twee. Wat denkt u?

“Dat het absoluut kan. Als je niet gelukkig kunt zijn in je eentje, dan kun je ook niet gelukkig zijn met zijn tweeën. Iemand die zich ongelukkig voelt, kan zich hooguit laten verstrooien door iemand anders, maar voor je met iemand echt gelukkig kunt worden, moet je eerst zelf goed in je vel zitten. Je moet je eigen eenzaamheid kunnen aanvaarden.

“Pas op, ik vind het ook heel mooi om je leven met iemand te delen, maar mij is het nog niet vaak gelukt.”

Yorgos weigert zich uit te spreken over de politieke dimensie van zijn films. Maar denkt u niet dat hij films over absurde regimes maakt, precies omdat hij in Griekenland is opgegroeid?

“Ik kan me niet uitspreken over zijn motieven. Ik weet alleen dat alles wat we meemaken, zijn weg vindt in wat we doen. Dus ongetwijfeld zal het politieke en sociale klimaat waarin Yorgos is opgegroeid, sporen trekken in wat hij maakt. Maar hij heeft zich ook tegenover mij nooit uitgelaten over onderliggende betekenissen. Hij wilde iets doen over liefde en relaties, had ik begrepen. Maar zijn verhaal laat ongelooflijk veel ruimte voor interpretatie. De film respecteert zijn publiek, laat je als kijker zelf denken. Eigenlijk zegt Yorgos: ‘Ik zal je niet alles voorzeggen. Ik ga je gewoon van alles tonen en je mag zelf je conclusies trekken.’”

The Lobster kan zowel in de arthouse- als in de commerciële bioscopen op de affiche staan.

“Ik vind dat ideaal. Vaak sluit het ene het andere uit. Als het artistiek is, is het geen entertainment, en omgekeerd. Als de toon een beetje gewichtig is of je vertelt een verhaal waar enkele moeilijker ideeën in verwerkt zitten, is de kans meteen aanzienlijk kleiner dat je film een multiplex zal aandoen. Ik moet toegeven dat *The Lobster* een stuk toegankelijker is geworden dan het script liet vermoeden. Waarmee ik niet zeg dat het een mainstreamfilm is.” *(lacht)*

Daar heeft Rachel Weisz ook wel iets mee te maken...

“Wat een geschenk voor de film. Wat een actrice! We waren al drie of vier weken aan het filmen, toen ze voor het eerst op de set verscheen. Ze vroeg me: ‘Hoe pakken we dat hier aan?’ Ik kon haar niet helpen. Ik zei: ‘Ik heb geen idee waar we mee bezig zijn, maar ik amuseer me wel.’ Maar meteen toen het woord ‘actie’ klonk, had ze de juiste toon te pakken. Zo slim. Ze voelt direct aan wat er nodig is.”

Tot slot: als welk dier zou u ooit op aarde willen terugkeren?

“Doe mij maar iets wat vliegt. Een valk misschien. Een mus vliegt ook, maar die is meteen een vogel voor de kat.”